

Generalforsamling

Dienesmindes Venner afholder generalforsamling
søndag d. 19. april kl. 14.00
Indkaldelse med mere info udsendes senere.

Tur til Ukraine

Vi laver afrejse ca. d. 8.6 og hjemkomst 8 dage senere.
P.T. er vi 12 personer, der er tilmeldt., så der er stadig plads.
Planen er, at rejsen går til Oleksandria og med besøg i Odessa.
Intet er bestilt endnu så der er mulighed for ændringer.

Kontakt Karsten Krog, tlf. 3149 4883 eller mail.

På Youtube er der et filmklip fra lokal Moldova TV vedr. hjælpen fra Dienesminde.

Filmen kan ses på følgende link.

[oJYC6hjFAw](#)

Hjælp til pakkehal

Vi får masser af tøj ind, så vi har problemer med at nå at få det pakket.

Vil du hjælpe, mødes vi hver tirsdag kl. 9.00 i pakkehallen på Furvej 41

*I ønskes alle en glædelig
jul samt et godt nytår*

Dienesmindes Venner

Furvej 41
7800 Skive

Julehilsen 2019

Indhold:
Tur til Moldova
Info på bagsiden

Forsidebillede: HP i gang med renovering af svinestald

Humanitær transport til Moldova

Besøg hos svinefarm i Moldova, ejet af HP.

HP er bosat på Fur og er den kontakt person vi har i Moldova.

Tidlig mandag morgen, mødtes Preben og jeg i Hvidding, og begyndte turen til Moldova. Vi havde store sommerfugle i maven, med tanke for hvad vi nu skulle opleve. Turen gennem Jylland gik uden nogle problemer. Vi fik ordnet papirerne i Padborg hos Leman, og så gik turen hele vejen gennem Tyskland til Polen, hvor vi overnattede. Efter en god nats søvn, kørte vi mod Krakow, hvor vi fik en ekstraoplevelse, da vi ikke fik drejet fra det rigtige sted. Så det blev en tur gennem Krakow.

Derfra gik turen sydpå, mod den slovakiske grænse, som vi nåede, efter at have kravlet op over nogle bjerge. Det er lidt spændende at køre i bjerge, når man ikke er vant til det. Efter indkøb af vinetta, og så kendt som vejskat, gik turen til Kosice, hvor vi overnattede på hotel MAN. Den har køjesenge.

På 3. dagen skulle vi så gerne have været fremme, men sådan skulle det ikke gå. Vi ankom til Ungarn, og skulle ved grænsen betale vejskat. Der var bare lukket, så vi fortsatte turen, for at købe ved første mulighed. Det blev så ikke til noget, for lige før den tankstation hvor vi kunne købe det, blev vi taget af politiet. Det gav en bøde på 150 euro, og så kunne vi købe vejskatten på tanken ca. 50 meter længere fremme. Vi tror, at de ventede på os, for alle andre kørte bare forbi.

Ungarn er et forholdsvist fladt land, med meget store markarealer, hvor de dyrker meget majs. Det er ikke fodermajs, men spise-majs, da det blev høstet med mejetærsker. Ved middagstid, kørte vi ind i Rumænien. Efter igen at have købt vejskat; denne gang til ti dage, så på den front, var vi sik-

nemt med at komme videre, på trods af at det kostede Preben en lille kikkert, som toldereren forelskede sig i.

Turen op gennem Rumænien forløb uden problemer. Vi havde bare ændret ruten hjemad, så vi slap for de værste bjerge. Da vi kom til den Rumænsk-Ungarske grænse fik vi igen problemer. På Rumæniens side klarede 40 euro problemet, men ved Ungarns, blev vi truet med en bøde på 800 euro, pladerne taget af lastbilen, læsset på blokvogn og transporteret til Danmark, og så måtte vi selv se, hvordan vi så kom hjem. Det var ikke en rar besked at få. Men de forbarmede sig, og sagde at vi måtte køre. Jeg tror ikke jeg nogensinde er kommet så hurtigt ind i bilen og afsted som den dag.

Turen gennem Ungarn, indeholdte det første regn vi havde mødt på hele rejsen, men så lynede og tordnede det også på hele turen til den Slovakiske grænse. Jeg tror, det var en hilsen fra de un-

garske myndigheder. Efter en god nats søvn, kørte vi nordpå til polen, til den polske by Rzeszow, hvor vi kom på motorvejen til Krakow.

Resten af vejen hjem, havde vi kun et problem. Vores generator begyndte at hyle og fortælle at den var i stykker. Derfor var vi glade, da vi nåede den danske grænse og vi kom også helt hjem til mig, hvor Prebens og mine veje skiltes ad, da jeg skulle til Skive med bilen. Det kom jeg ikke. Jeg nåede kun til Viborg, for så var der ikke mere strøm på vognen. Så der sluttede vores odysse til Moldova.

Preben Petersen

Peder Pedersen

PS, Vi har desværre ingen billeder fra uddeling af nødhjælp, da vi ikke kunne få tilladelse til fotografering af personer.

rampe, som vi havde fået at vide at læsset skulle på. Vi blev glade og kunne se en ende på det, da aflæsningen begyndte. Det varede dog ikke længe, da damen som overvågede, ret hurtigt fandt ud af, at der var rigtigt meget i den lastbil. Nu skulle halvdelen af dét vi allerede havde læsset af, på igen, og så kunne vi køre ud til farmen og læsse resten af. Afsted det gik til farmen, og der ventede en masse folk på, at vi kom, så aflæsningen derude tog 20 min. Efter et hurtigt bad og lidt mad, var vi klar til at køre mod Danmark igen. Men først skulle vi ud af Moldova, og det skulle vise sig, ikke at være så nemt.

Vi ankom til grænsen ved 1-tiden om natten, og holdt vi i kø ca. en time, inden vi kunne aflevere papirerne ved tolden. Det første manden i buret ville vide var, om vi havde betalt vejsskat. Det forklarede jeg, at det havde vi ikke, da vi allerede om fredagen, havde fået at vide, at vi ikke skulle betale, da

det var humanitært. Det var han ikke tilfreds med, så jeg tilbød at betale, så det blev i orden. Så blev han først rigtig sur, og jeg måtte ud på en længere vandretur til et kontor i en anden bygning; det var politiet. Der var en mand, med en stor kasket og en masse meget fine stjerner på skuldrene, som ringede rundt, og sagde bag efter at vi ikke skulle betale, og så ønskede han os en god tur hjem.

Tilbage til den første mand, hvor der igen gik time. Han skulle lige vise, at det var ham, der havde magten, så efter at have vist ham lastrummet, fik vi lov til at køre til den rumænske grænse. Det gik nemt, indtil vi skulle i toldkontrol. Der blev vi vist ind i en, i forvejen massiv, lastbil kø, og der sad vi så i 10 timer. Der kom en af de andre chauffører, og spurgte hvad vi kørte med, og vi sagde at bilen var tom. Vi fandt ud af at vi slet ikke skulle være i den kø, men i en anden. Han hjalp os ud, og over i den rigtige kø, og så gik det

re. Turen gennem Rumænien var lidt af en prøvelse, da vores gps havde en ide om, at sende os ud på vej, som bare stoppede midt på et bjerg. Det var lige før, vi rev det sidste hår på hovedet af. Efter dét, besluttede vi os for, kun at køre efter kort og vejnumre. Det gik så til gengæld meget bedre, da de har fint med vejnumre. Det ledte os så til gengæld op i bjergene.

Jeg har ikke tal på, hvor mange sving der var, men højeste pas var i 1200 m. højde. Og sikken en udsigt. Jeg har aldrig set noget så flot, og turen ned, var ikke mindre

flot. Der mødte vi klippefremspring, der gjorde, at vi måtte lege englændere; nemlig køre i venstre side. Ellers havde vi ikke fået ladkassen med hjem.

Torsdag ved 17-tiden, ankom vi til den Moldoviske grænse. Efter et tjek af pas og vægt, blev vi sendt videre til egentlig toldkontrol. Det er en stor plads, hvor der i forvejen var adskillige lastbiler, som skulle tjekkes. Kl. 20 åbnedes der for kontoret, og vi gik ind, for efter ca. 5 minutters ventetid, at få at vide, at vores papirer ikke var i orden. Vi blev bedt om at parkere

bilen, så måtte vi igen bo på hotel MAN med køjesengene.

Vi kontaktede så HP om de kunne gøre et eller andet, så vi kunne komme ind i landet. Hele fredagen, sad vi i bilen, og vidste intet, da de er ikke så gode til andre sprog end rumænsk. Sidst på eftermiddagen, fik vi at vide, at vores papirer alligevel var godkendt. Det var noget med stavnin-gen af et ord, underskrift af dokumenter, samt stempler, som vi ikke havde udført korrekt. Men papirerne skulle lige underskrives af en minister, og det kunne ikke gøres før mandag. Vi fik lov at gå uden bil, så vi blev hentet og kl. 22 ankom vi til farmen, hvor vi skulle bo, mens vi var i landet.

Lørdag sov vi længe; helt til 6.30, og vi blev enige med HP om, at vi skulle se lidt af landet. Efter han havde færdiggjort, det han var i gang med, kørte vi en tur. Vi besøgte en vinproducent, og købte lidt til at tage med hjem. Moldova er et land på størrelse med Jylland, og de laver noget aldeles fremragende vin. Det højeste punkt i landet er 900 meter over havet, så der er nogle flotte udsigter til bløde bakker.

De dyrker også meget majs, som de små bønder plukker hele kolber af, og så anvender de stokken til dyrefoder og strøelse, ligesom vi anvender halm. Vi besøgte også de små byer, som skulle have det vi kom med. Vi burde måske have

et læs asfalt med også, så vejene i landsbyerne kunne blive bare lidt jævne. Sidst på dagen, kørte vi ind til den nærmeste store by, Retzina, hvor vi spiste på restaurant. Det var en fin middag for næsten ingen penge. Vi kørte også lidt rundt, og så nogle af de industri-anlæg, som russerne havde påbegyndt. Kæmpe fabrikker som lå i ruiner; lige klar til optagelser af horrorfilm.

Søndag blev en stille dag, da HP skulle flyve hjem. Vi var dog lidt rundt på farmen, og så på de projekter, som de har gang i. Det er et stort sted. Farmen er jo et gammelt sovjetisk kollektiv, som HP og andre købte for nogle år siden, og som de så bygger op, som en svinefarm igen. Den havde stået tom i ca. 40 år, så der er noget at tage fat på.

Mandag, så skulle vi ind til hovedstaden, Chisinau, og hente papirerne, så vi kunne hente lastbilen. Desværre, var den minister, som skulle skrive sit navn, i møde, og

der var ingen der viste, om det blev den samme dag. Vi blev inde i byen, og gik noget rundt, og så blandt andet Parlamentet og præsidentpaladset. Jeg var selv inde at blive klippet, og måtte slippe hele 20 kr. for det, så det var ikke for sjov. Kl. 17 kom der en dame med de underskrevne papirer, og så kunne vi hente lastbilen. Det fik vi så tre timer til at gå med, så vi var først på udfortoldningen ved 21-tiden, så det bare var at stille bilen, og så køre de 100 km. til farmen, hvor der ventede mad og en seng.

Tirsdag ved 9-tiden, kørte vi så ind til toldstedet igen, for at hente bilen, så vi kunne få læsset af. Da vi kom derind, fik vi at vide, at tolderen ville være der ca. 20 min. efter. Der gik seks timer, og så kom der en dame med en masse stjerner på skulderen, som skulle se lasten. Hun sagde ikke et ord, men var rigtig god til at pege. Da det var i orden, gik der igen en time, før vi kunne bakke til den